



Wat voel je op een speelplek?

Spelen is voelen!

Voor mij voelt buiten zijn als vrijheid, zeker als ik routes kan nemen die ik nog niet eerder heb gekozen. Lopend kijken waar het steegje uitkomt en terug moeten omdat het doodloopt; nieuwe gebouwen ontdekken, al fietsend door een nieuwbouwuurt; zonder navigatie of 'snelwegen vermijden' met de auto over smalle wegen in de Pyreneeën. Eigenlijk is dit vergelijkbaar met wat heel jonge kinderen vrijwel dagelijks beleven en voelen: de verrassing en verbazing van nieuwe dingen. Want bijna alles wat op hen afkomt zien of beleven ze voor de allereerste keer.

Auteur: Johan Oost (OBB Speelruimtespecialisten)

Daarom trekt het mij ook om buiten de paden te wandelen in gebieden als Schotland. Daar kan je zelf je route kiezen, kom je erachter dat je iets niet aankunt, of juist wel. En dat die enorm steile helling waar je voor staat toch in twee uurtjes te bedwingen is. Ik kan je zeggen dat dat een vreugdegevoel kan geven waarop je wel even kan teren.

En daar dan op de top een praatje maken met zo'n typische Schotse man die schijnbaar moeiteloos de nog indrukwekkendere kant naar boven is gekomen. En dat hij dan - uit liefde voor 'zijn' land en hobby - die Hollander een middag mee op sleeptouw neemt. Hij besteedde tijd en aandacht, zodat ik erachter kwam dat ik in de loop der jaren wel onnodig voorzichtig was geworden met hoogtes. Het gevoel van trots, maar ook om weer eens te leren dat je altijd nog kan ontwikkelen.

Naast ontmoetingen onderweg met vreemden is er een grote parallel tussen Wandelmaatje versus Speelmaatje. Samen spelen, of dat nu in de speeltuin in de Hooglanden is of in de speeltuin in de stad, vormt mensen en vriendschappen die dieper kunnen zijn dan de kloof waar je samen overheen zal moeten. Maar ook samen genieten van natuur, zonsopkomsten en -ondergangen meemaken, samenkomen, het delen van ontmoetingen en belevenissen, elkaar door moeilijk terrein of situaties helpen: dát vormt de basis van vriendschappen voor het leven.

Maar Schotland is ook wind, regen en soms kou. Je kleedt je erop, je bereidt je voor, neemt reserve mee, en soms heb je geen droge draad wol meer aan je lijf. Regelmatig met een aanloopje over een beekje springen; meestal gaat het goed, soms loop je een halve dag met een natte voet. Misschien hoeft spelen niet zo extreem te zijn, maar wanneer haalt een kind nu een nat



3 min. leestijd

ACHTERGROND



pak omdat de sloot toch te breed was. En dan te bedenken dat slootje springen puur natuurkundes is: snelheid, hefboom en moment.

Wanneer mag spelen op een speelplekje in Nederland nog kriebels in je buik geven omdat het eigenlijk wel hoog is? Er zijn maar weinig speeltoestellen die je dit beginnetje van angst geven zoals je ervaart als je op een enorme rots staat of langs een smal pad in de helling loopt. Voor die kriebel in je buik ontwikkelde OBB de 'Durf-al' en de 'Klimstam durf', maar het lef om te plaatsen is er nog niet echt.

Angst heeft ook te maken met de situatie beheersen en spanning van het onbekende, het onverwachte. Ooit wel eens - gewoon hier in Nederland - in een tentje in het bos geslapen? Geluiden gehoord van dieren die je niet kunt zien? Wakker worden omdat het enorm stil is geworden? Ik kan je van harte aanraden om die

gevoelens eens op te zoeken. En met een beetje pech beleef je dan ook nog het verdriet dat je 140 euro moet afrekenen bij de boswachter. Van buiten de (al dan niet door jezelf) gebaande paden treden leer je. Soms kom je erachter dat gevormde gewoontes niet handig zijn, of juist wel.

Het spelen van kinderen en jeugdigen zou ook meer gevoelens kunnen oproepen. Laten we bij het inrichten van speelplekken eens nadenken welke gevoelens het kan opleveren. Ouders moeten misschien ook de waarde geleerd worden van (het stimuleren) dat hun kind steeds verder de buurt in zal gaan, steeds nieuwe uitdagingen aangaat en vooral ook anderen ontmoet.



Be social

Scan of ga naar:

www.stad-en-groen.nl/article/30870/wat-voel-je-op-een-speelplek